

23 Δεκεμβρίου 2018

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο

/ Πεμπτούσια

Για τους μικρότερους φίλους μας

- Γιαγιά, θα έρθεις στη γιορτή μου;

Ο Μανολάκης κοιτούσε ικετευτικά τη γιαγιά και της τραβούσε το μανίκι της ζακέτας επίμονα.

- Θα είμαι το στολισμένο δέντρο και θα έχω όλα τα στολίδια των παιδιών στα κλαδιά μου... και πολλά δώρα... και θα λέω τα πιο πολλά λόγια απ' όλα τα παιδιά... και...

- Μανόλη, φτάνει, μη ζαλίζεις τη γιαγιά.

Η γιαγιά χαμογελώντας κράτησε το χέρι του Μανόλη και του υποσχέθηκε πως σίγουρα θα ερχόταν στη γιορτή του σχολείου. Καθώς περπατούσαν, ο Μανόλης της μιλούσε για τις ζωγραφιές του, της τραγουδούσε όλα τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια που έμαθαν στο σχολείο, μα πιο πολύ ήταν ευτυχισμένος με το δέντρο τους, που το στόλισαν με τους συμμαθητές και τις συμμαθήτριές του.

- Έχει ένα τεράστιο λαμπερό αστέρι στην κορυφή του και πολύχρωμες μπάλες στα κλαδιά του και φωτάκια μπλε, κόκκινα και κίτρινα. Εγώ έφερα τα πιο πολλά στολίδια και τη φάτνη με τον Χριστούλη και την Παναγία και τους βοσκούς. Κι όλα τα παιδιά τραγουδήσαμε την Άγια Νύχτα μόλις το στολίσαμε, εκτός βέβαια από

τον Γιωργάκη.

Εδώ σκοτεινίασε για λίγο το βλέμμα του Μανόλη και μια σπίθα θυμού έλαμψε στα μάτια του.

Η γιαγιά προσπάθησε να καταλάβει. Ο Γιωργάκης ήταν ο άτακτος της «παρέας» κι επειδή οι υπόλοιποι συμμαθητές του τον μάλωναν και δεν του έκαναν παρέα, τους το «ξεπλήρωνε» με τον τρόπο του: δεν τους μιλούσε, τους χαλούσε τα τραγούδια τους, δεν έφερε στολίδια για το δέντρο κι ούτε το στόλισε μαζί τους.

- Ναι, αλλά τα Χριστούγεννα είναι η αγάπη του Χριστού μας και η δική μας αγάπη προς όλους, ακόμα και γι' αυτούς που μας στενοχωρούν. Αλλιώς πώς θα χωρέσει ο Χριστός στην καρδιά μας, για να γεννηθεί;

Ο Μανολάκης κοίταζε τη γιαγιά απορημένος, μα γρήγορα το βλέμμα του ζωντάνεψε, καθώς ενθουσιαζόταν με τις στολισμένες βιτρίνες στον δρόμο για το σπίτι και τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια, που ακούγονταν σ' όλα τα μαγαζιά που μπήκαν να ψωνίσουν. Εξάλλου το απόγευμα το περίμενε πώς και πώς. Θα στόλιζε το δέντρο στο σπίτι της γιαγιάς!

Το βράδυ τον βρήκε να κοιμάται κάτω από το στολισμένο δέντρο της γιαγιάς, μετά από ένα εξαντλητικό απόγευμα: κατέβασε το δέντρο μαζί με τον παππού από τη σοφίτα, κουβάλησε από την αποθήκη με τη γιαγιά όλα τα στολίδια και τα φωτάκια, τέντωσε καλά όλα τα κλαδιά που περίμεναν έναν χρόνο διπλωμένα στο κουτί, στόλισε τις μπάλες, τις κόκκινες στα πάνω κλαδιά, τις χρυσές στα μεσαία και τις πράσινες στα χαμηλά, σκαρφάλωσε στην αγκαλιά του παππού και από κει στην κορυφή του δέντρου και τη στόλισε με το χρυσό αστέρι και στη βάση του δέντρου έβαλε την όμορφη φάτνη με τους βοσκούς και τους μάγους να προσκυνούν το Θείο Βρέφος... δόξα εν υψίστοις Θεώ και δόξα τω Θεώ είχε τελειώσει η επιχείρηση στολισμός δέντρου της γιαγιάς! Α, βοήθησε κι ο παππούς τοποθετώντας τρία διαφορετικά είδη φωτάκια που τα ρύθμιζε να ανάβουν με τρεις συνδυασμούς, μόνο μπλε, κόκκινα και μπλε, κίτρινα κόκκινα και μπλε!

Η γιαγιά, στολισμένη με το πιο όμορφο χαμόγελό της τον καμάρωνε έτσι που κοιμόταν ικανοποιημένος και χαρούμενος κάτω από τα κλαδιά, δίπλα στη φάτνη... Ναι, ήταν το πιο ωραίο δώρο του χριστουγεννιάτικου δέντρου. Όχι, το πιο ωραίο δώρο ήταν το όνειρο του Μανολάκη δίπλα στη φάτνη, κάτω από δέντρο της χαράς, πλάι στο Χριστούλη και την Παναγία και τους μάγους και τους βοσκούς κι όλους τους φίλους του και τον Γιωργάκη, που κρατούσε σφιχτά το χέρι του Μανολάκη να προσκυνήσουν το Θείο Βρέφος. Γιατί, πώς αλλιώς θα τους χωρούσε η Φάτνη; Αλλά το όνειρο δεν μπορούσε να το δει η γιαγιά....

Δ.Σ.

[Κάνε κλικ για ν' ακούσεις την αφήγηση](#)

Your browser does not support the audio element.